

[Lenger]

mange amtskommuner har, og med de ventelister, som eksisterer i forvejen, er det ikke et spørgsmål om at decentralisere behandlingen. Det er et spørgsmål om at decentralisere ventelisterne. Dertil kommer, at for at et hospital skal kunne fungere på et højt specialiseret niveau, må kapaciteten udgøre et vist minimum.

Derfor er det korrekt som påpeget af socialdemokratiet, at det er en alvorlig sag for en række patienter, især patienter med høftelidelser og øjensygdomme. De påføres flere lidelser, chancen for helbredelse mindskes, og det bliver dyrere i den sidste ende.

Jeg vil sige lidt om social-pædiatrisk ambulatorium, hvor vi ikke er tilfredse med den løsning, der tilsyneladende skal kaldes for integration. Vi har så sent som under første behandling af dette forslag igen hørt det argument, at antallet af nyhenviste børn har været faldende siden 1979, men man kommer behændigt uden om, at antallet af konsultationer er steget med 50 pct. i den samme periode, og at der i perioden endog er sket en reduktion fra to behandlingsteam til ét. Man kan godt snakke om integration og nyordninger og andre smarte, nymodens tiltag, men alt i alt er der tale om en yderligere reduktion af kapaciteten over for den målgruppe, social-pædiatrisk ambulatorium især har gjort gavn for. Det vil gå ud over det tværfaglige arbejde og det lokale distriktsarbejde.

Mere end de fleste andre hospitalsfunktioner er lige præcis dette arbejde til fordel for de svageste i samfundet. Det er typisk mennesker, der i øvrigt er kendt i det sociale system og er det, man kalder socialt belastede, der har haft gavn af disse funktioner. Over 80 pct. kommer fra de laveste sociale lag. Over halvdelen er enlige mødre. 30 pct. får en eller anden form for understøttelse, og mange lever i dårlige boliger. Disse grupper bliver der flere og flere af takket være den selv samme regering.

Det ville være konsekvent, om man udvidede dette arbejde i stedet for at drysse salt i såret. Det er selvfølgelig ikke muligt at gå i detaljer med de mange forskelligartede opgaver, ambulatoriet varetager, men det skal dog lige tilføjes, at der også er et væsentligt arbejde med henvendelser fra det øvrige Danmark og fra andre lande vedrørende undervisning af forskellige personalegrupper.

Derfor er det lidt af en overraskelse for os, at VS tilsyneladende skal være alene om at støtte det socialdemokratiske forslag – ud over socialdemokratiet selv, forstås. Men det gør vi alligevel, og selv om vi holder meget af visioner, stiller vi ikke krav om visioner som betingelse for at støtte et forslag af denne karakter. Det er i virkeligheden kun et spørgsmål om at forsvare sig mod nogle grundlæggende forkerte ting, der er ved at ske.

Jytte Andersen (S):

Ja eller nej til børn i nød – det er også, hvad denne debat handler om. Det epokegørende socialmedicinske arbejde, børneambulatoriet på rigshospitalet har været rammen om, stoppes i realiteten ved den afstemning, vi nu skal i gang med. De allerdårligst stillede i vores samfund skal her på falderebet endnu en gang mærke det borgerlige flertals iskolde holdning til samfundets mest udsatte og mest truede gruppe, vore børn.

Et samfund måles på, hvordan det behandler sine svageste. Endnu en gang må vi konstatere, at temperaturen falder i vores tidligere velfærdssamfund, og dette for en besparelse på 750.000 kr. Det kan umuligt være på grund af denne beskedne besparelse. Det må være et udtryk for den kynisme, der i ét og alt præger dette folketings flertal.

I afslutningsdebatten i går udtalte hr. Steffensen med megen patos: der skal gøres noget særligt for børnefamilierne. Det har hr. Steffensen så inderlig ret i. Der burde gøres noget for børnefamilierne og for børnene, men ikke det, flertallet nu er i færd med. Hvor er regeringens sociale garantier henne i dag? Hvor er kristeligt folkeparti med deres lyriske børnepolitik henne? Hr. Steffensen deltog ikke i første behandling af denne sag. Han har tilsyneladende heller ikke til hensigt at deltage i denne afsluttende behandling.

Hvor er det radikale venstre henne med sin stærkt opreklamerede børnepolitik? Hr. Bernhard Baunsgaard talte tidligere i dag om humane interesser, der skulle varetages. Hvor er de humane interesser i forhold til de børn, som svigtes? Det er ikke nok at slås for økonomiske tilskud igennem skattelovgivningen, når man samtidig medvirker til at fjerne muligheden for at hjælpe de mest udsatte børn.